

Зачепилівська районна державна адміністрація

Відділ освіти

Будинок дитячої та юнацької творчості

Всеукраїнська експедиція

учнівської та студентської молоді

«Моя Батьківщина – Україна»

Напрямок «Із батьківської криниці»

Поезія осені

(Із творчості Тетяни Підгорної)

2013 рік

Автор роботи: Білик Юлія Юріївна, член гуртка «Літературне краєзнавство» Миколаївської ЗОШ I –III ступенів Зачепилівського району Харківської області.

Керівник: Чуб Тамара Миколаївна, вчитель української мови та літератури Миколаївської ЗОШ I –III ступенів Зачепилівського району Харківської області, спеціаліст вищої категорії, вчитель-методист, керівник гуртка «Літературне краєзнавство», т. 953623.

Україна...Рідний край, золота чарівна сторона. Линуть світом слова про нашу державу, бо дійсно є їй чим пишатися: багатими надрами, глибокими морями, повноводими річками, високими горами, густими лісами, родючими нивами. Та має Україна найбільше багатство – працюючий, щирий, талановитий народ. Саме люди вирощують високі врожаї, підкорюють космічний простір, будують фабрики і заводи, створюють машини. А ще – збагачують світову культуру піснями і віршами, картинами і скульптурами, чудо-вишивками і мереживом. Так, наш народ – працюючий і талановитий. Не виняток і наша Зачепилівщина, що дала державі письменників і дипломатів, військових і співаків, вчителів і хліборобів. Знати історію рідного краю, його культуру, звичаї, імена славетних земляків – наш обов'язок. Бо не можна говорити про любов до України, не знаючи своїх коренів, традицій, паростків народних талантів, що пробиваються на твоїй маленькій батьківщині. А знаючи про трудові досягнення своїх земляків, про таланти і захоплення тих, хто живе поруч з тобою, з ким ти, можливо, щодня вітаєшся, чиє ім'я зустрічаєш на сторінках районної газети – ти ще більше проймаєшся почуттям любові до України, гордості за те, що ти – українець, бажанням і самому бути по-доброму схожим на своїх земляків. Почавши відвідувати заняття гуртка «Літературне краєзнавство», я зацікавилася літературним доробком своїх земляків. А темою свого невеличкого дослідження взяла творчість своєї односельчанки Тетяни Пилипівни Підгорної, яка нині мешкає в Ізюмі. Про неї я дізналася на заняттях гуртка, а вже потім цілеспрямовано стала збирати матеріал про поетесу та листуватися з нею. Вважаю, що про життєвий і творчий шлях цієї цікавої талановитої жінки буде корисно дізнатися всім.

Народилася Тетяна Пилипівна Підгорна 23 червня 1951 року в с. Вільховий Ріг Красноградського району на Харківщині. З 1952 року родина проживає в с. Абазівка Зачепилівського району. Її батьки працювали: тато, Нищета Пилип Якович, у колгоспі, мама, Олександра Герасимівна, вчителювала у школі. В Абазівці дівчинка навчалася, тут зростала серед чарівної природи, серед щирих працюючих людей. Влітку насолоджувалася

ароматом запашних цілющих трав, слухала шепіт річкових хвиль, восени збирала гриби у величному сосновому лісі, милувалася іграми білок і зайців, поверталася додому з букетами осіннього листя, завітчавши свої коси багряною гілочкою калини. Взимку слухала величну тишу предковічних дерев, читала сліди звірів та птахів на незайманій сніжній ковдрі. А навесні вдихала неповторний аромат конвалій та пролісків.

Тож не дивно, що серед такої чудової природи у дівчинки сформувалося тонке відчуття краси, бажання запам'ятати і відтворити цю красу у слові. Тетянка і сама не помітила, як почуття захоплення красою природи почало вилитися в поетичних рядках – наївних, невмілих, але щирих. Відчуваючи їх недосконалість, школярка багато читала, була частим гостем у сільській бібліотеці. Знаючи про залюбленість Тетяни у книги, бібліотекарка частенько відкладала для неї щойно отримані новинки літератури. Закінчивши Абазівську восьмирічку, дівчина продовжила навчання в Красноградській СШ № 3. В 1968 році стала студенткою Дніпропетровського автотранспортного технікуму. Працювала диспетчером автотранспортного підприємства – і писала. Про що? А про що пишуть у 17 років? Звичайно ж, про кохання. Та це були вірші для себе, для душі, і оприлюднити їх у дівчини не вистачало сміливості.

Доля розпорядилася так, що на довгі роки батьківщиною Тетяни Пилипівни стало місто Ізюм Харківської області, де і нині живе поетеса. Тут працювала диспетчером Ізюмського тепловозремонтного заводу, тут почала друкуватися з 1997 року. Як згадує вона сама, першим її «вчителем» був Багацький Микола Миколайович, який учив її азам віршування, безжально правив її поетичні спроби, вчив точно висловлювати свої почуття і думки у творі. Потім поетесу познайомили з Яшиною Любов'ю Юхимівною, заступником редактора газети «Радянське життя» (нині «Обрії Ізюмщини»). З її благословення почали друкувати вірші Тетяни на сторінках газети. Велику роль у формуванні світогляду та майстерності молодой поетеси відіграло знайомство з ізюмським поетом, членом Спілки письменників України, лауреатом премії ім. О.Олеся Іваном Єгоровичем Мирошніченком, який в той

час був головою міського літоб'єднання «Слово». Він багато працював з початківцями, надавав методичні рекомендації і практичну допомогу. Як бачимо, в житті Тетяни Пилипівни було багато гарних і талановитих наставників, завдяки яким з мрійливої неспіливої дівчинки виросла лірична, збагачена життєвим досвідом поетеса. І хоч доля не завжди була ласкавою до жінки, хоч часто жбурляла їй під ноги каміння і тернові колючки, її твори пройняті прагненням щирого тепла небайдужої душі. У кожному рядку сконцентрована справжня філософія буття, бринить нитка єднання між автором і читачем.

Хоч Тетяна Пилипівна вже на заслуженому відпочинку, та веде активний спосіб життя: часто зустрічається з однодумцями – членами літературного об'єднання «Слово», які не обмежуються кордонами рідного міста, налагодили зв'язки з поетами однієї з найпотужніших студій Харківщини – Дергачівською, обмінюються думками з тамтешніми студійцями, спілкуються з відомими Харківськими письменниками. Т.Підгорна є частим гостем школярів, намагається запалити вогник цікавості, небайдужості, любові до рідного краю, до книги, радіє письменниці і зустрічам зі своїми читачами, які організовуються міською бібліотекою.

Твори Т.П.Підгорної друкуються на сторінках газети «Обрії Ізюмщини» та друкованого органу літоб'єднання «Слово» - «Літературний Ізюм», щотижневої газети Ізюмського району «Сіат», літературно-художніх альманахах «Справка», «Ліра» та «Тече поезії ріка». Адже відомо, що творчість потрапляє в епіцентр широкого загалу, коли оцінка літературного твору формується вже не лише знавцями й критиками, а й пересічним читачем. Тож Тетяна Підгорна, як і її колеги по перу, прагне поділитися своїми думками з читачем. А ці думки через систему літературних прийомів, мовних засобів, художніх образів відгукуються у нашому серці щирим почуттям, викликають бажання більше говорити про загальнолюдські цінності. Бо, як пише сама поетеса, «у кожному слові – краплина крові і неймовірна жага любові».

Природнім результатом діяльності Т.Підгорної була перемога в міському поетичному конкурсі у 2003 році та вихід друком у видавництві «Майдан» у квітні 2011 року поетичної збірки «З осінню у серці». У передмові до збірки член НСПУ Віктор Бойко відзначає майстерність поетеси, щирість її творів: «Автор виражає своє світовідчуття, читач знайде твори, співзвучні його смаку і настрою. Та головне – направленість на високі моральні цінності – любов, добро і красу.» А заступник голови правління НСПУ по роботі з молоддю Ольга Тараненко, аналізуючи сучасний літературний процес під час презентації поетичної збірки, дала належну оцінку творчості Т.Підгорної. За її словами, це – майстер образності, що вміло використовує метафори, гіперболи, епітети, які додають віршам особливого сприйняття. Хіба можна збайдужіти до рядків:

Підняли вербички високо спіднички –
 Перейти хотіли нашу бистру річку,
 Забрели у воду по коліна й стали...
 Чом же ви, пустунки, броду не спитали?

«Поетична збірка Тетяни Підгорної, - зазначає О.Садкова, - це подія знакова для рідного краю. Вона пройшла крізь письменницьке сито майстерності і стала своєрідним підсумком значного періоду життя поетеси».

Тематично поезії Т.Підгорної можна поділити на 3 групи: пейзажна лірика, твори про кохання, філософські роздуми про життя та місце людини в ньому. Тонким ліриком, уважним спостерігачем, людиною, залюбленою в природу рідного краю постає перед нами лірична героїня Т.Підгорної у пейзажних віршах. І хоч пише вона про ізюмські краєвиди, та в пам'яті – чарівна природа нашої Зачепилівщини, незабутнього батьківського краю, звідки винесла в душі все найкраще, що має в серці, все, що дає сили вистояти перед труднощами і випробуваннями, все, що дає надію і натхнення. Природа у поетеси одухотворена, жива.

Розплющили віченька карі каштани,
 Калина вдягнула червоні коралі,

Мереживом срібним блищить павутина,
Художниця-осінь малює картини.
Тож зупинися хоча б на хвилину,
Запам'ятай цю дивну днину.

Автор спонукає нас бути уважними до навколишнього світу, пам'ятати, що кожен день, кожна мить – неповторні, що їх слід любити і пам'ятати такими, як вони є. Навіть у міні-вірші, у невеликих чотирьох поетичних рядках Тетяна Пилипівна майстерно малює незабутній художній образ:

Білі, білі, білі коні
Підійшли до водопою.
То не коні, то тумани
Над рікою спочивали.

Читаєш ці рядки – і уявляєш сонну річку, над якою опускаються пасма туману. А хіба можуть залишити байдужим ось ці слова:

Глянь, на лузі купки білі,
Ніби хмароньки, присіли.
То не хмарки, то тернина
Біле платтячко наділа.

Як образно змальовує поетеса прихід весни!

Розсідлані коники, повні снаги,
Промчали вітрами, стоптали сніги.
У гриви зелені нестримних вітрів
Вплітає весна білі стрічки садів.
Летять з-під копит синіх пролісків бризки.
Природа лишає зимові колиски.

Серед пейзажних віршів Т.Підгорної мені особливо подобається вірш-діалог про осінь, написаний у характерній для фольклорних творів формі, де в розмові доньки й матері осінь вабить легким сумом, ніжністю і теплом:

- Мамо, скажи, чому листя жовтіє,
Сонечко світить і майже не гріє?

- Тому, що осінь...
- Там, де я в лузі улітку гуляла,
Висохли трави і квітів нестало?
- Тому, що осінь...
- Вранці холодні блукають тумани,
Роси колючі. Чому так, мамо?
- Тому, що осінь...
- Чом же, матусенько, ключ журавлиний
В небі високім курличе журливо?
- Тому, що осінь...
- День став коротшим, темнішими ночі,
Чом же так сумно, аж плакати хочу?
- Тому, що осінь...

Як справжній майстер слова, поетеса ретельно й прискіпливо добирає слова, працює над стилем своїх творів, прагнучи зробити їх лаконічними й точними. В арсеналі Т.Підгорної багато образотворчих мовних засобів, які допомагають зробити природу живою, близькою нам і зрозумілою, зримою. Наприклад, у зими «в очах крижинки», руки-бурульки, якими «дістає ласощі з білої торбинки: пряничок-сніговичок, льодяники-сніжинки на паличці». Вона розсипає похапцем біленьку пудру з блискітками синьки, чіпляє на дроти мереживо, одягає ялинці пухнасту хустку. В пейзажних творах поетеси багато епітетів: самотня осінь, колючі роси, сіра сльоза, зомлілий сад, срібний кораблик місяця; порівнянь: літа, ніби коні вороні, любов – як остання дорога, роки, як вода, рами на вікнах, неначе грати. Та особливо багаті її вірші на метафори: осінь приміря обнову, хурделиця до ранку танцювала, веселка висить рушником, літо розсипає пригорщі тепла, вербички підняли спіднички, місяць погладить по руці, сутінки сіють сум. Процес творення Т.П.Підгорною поезій нагадує своєрідну лабораторію досконалості. Важливим критерієм поетеса вважає точність світосприймання, передчуття, точність вибору теми. Образ, створений нею, визнається істинно художнім, бо він вловлює найбільш

характерні для відображуваного явища риси. Майстриня вважає, що художня творчість має оцінюватися крізь призму життєвих критеріїв, зокрема високої моральності. Цю думку вона і втілює у своїх поезіях: вони вчать добра, небайдужості, любові.

Особливо багато у творчості Т.Підгорної інтимної лірики. І це зрозуміло: людина впродовж життя зазнає різних почуттів, вони приносять їй щасливі і гіркі хвилини, роблять світ прекрасним чи трагічним в праці, коханні, дружбі, втратах і здобутках. За образним висловом самої письменниці, саме життя додало їй снаги писати. Їй те, що творчість її отримала своєрідну спрямованість, свідчить про результат життєвих переживань. Зримо є відчуття зі «спогадами п'яного літа», з ностальгією за минулим, в якому були хвилюючі почуття:

Пролетіло так швидко життя,
 На вустах полину гіркота
 Їй невигойна у серденьку рана,
 Що ніхто вже не скаже: «Кохана»,

- пише в одному з віршів автор. І в цьому не якась там безнадійність, а прагнення збудити глибокі почуття миттєвості, яку пережила поетеса колись. Її поезії - це роздуми про те, що інколи на пошуки своєї другої половинки людина витрачає все життя. Важливо лиш, щоб не погас у душі вогник почуттів:

Обійду сто доріг, сто світів,
 Де ти є, хай розкажуть люди.
 Тільки б вогник душі горів
 Я шукать тебе буду всюди.
 Небо зорі розсипле вгорі,
 Хочеш, я їх зберу руками.
 Де зустрій, о якій порі?
 Ми прочани поміж віками.

Змальовуючи багатогранність людських почуттів, Тетяна Пилипівна розмірковує над тим, що не завжди кохання дарує радість і щастя – інколи воно приносить сльози, біль, страждання. Та все ж людина щаслива своєю здатністю кохати, навіть без взаємності, навіть страждаючи:

Ти, як метелик на вогонь
 Летиш в тепло його долонь.
 І добре знаєш, що згориш,
 Але на поклик той летиш.
 В очах і тонеш, і мовчиш,
 Про порятунок не кричиш...
 Така солодка мука ця,
 Вся від початку й до кінця.

Цікаво, що цілу трагедію людського життя і почуттів поетеса може змалювати кількома рядками, які наштотують нас на роздуми:

Зустріч давно жадана,
 Зустріч була неждана.
 Очі об очі спіткнулись,
 Ніби об камінь. І розминулись...

Інколи любов приходить до людей не в юні роки, а на схилі літ, коли скроні посріблила сивина, коли душа здається вигорілою і порожньою, коли людина втратила віру в кохання – і раптом виявляється, що вона ще здатна на велике і прекрасне почуття, бо любов – то дарунок від Всевишнього:

Останню любов не рубаєш з плеча,
 Остання любов – кров на вістрі меча.
 Остання любов і прийшла. й зазоріла,
 І серце схололе теплом обігріла.
 Остання любов – дарунок від Бога,
 Остання любов, як остання дорога.

Т.П.Підгорна постає перед нами вдумливим філософом. Її твори - це сплав почуття і думки, обов'язку і правди. Як і багато митців, поетеса замислюється

над своєю роллю в житті народу та літературному процесі і приходять до висновку, що зобов'язана правдиво відтворювати життя і людські почуття:

Поети розмовляють з Богом
 За підсвідомістю буття,
 Де ще не пройдені дороги,
 Чи вже прожиті почуття.
 Здавалося б, звичайні люди,
 Але чомусь у всі віки
 Їм здобний пряник буде всюди,
 Від влади – перші батоги.
 Вони – невизнані пророки
 Чи гріховодники буття?
 Поети розмовляють з Богом
 На території життя.

Достукуються до нашого серця проникливі рядки вірша, де лунає щире прохання творити добро:

Стою, мов жебрачка на паперті,
 Тягнусь до холодних сердець,
 Прошу, відігрійте, будь ласка,
 У грудях моїх камінець.

У багатьох своїх віршах Тетяна Підгорна роздумує над сенсом людського існування, зокрема, над своєю долею:

Живу я з осінню у серці,
 Щодень то дощ, то падолист...
 І грає безкінечне скерцо
 На струнах осені арфіст.
 Лежить туманами серпанок,
 Тонка межа від забуття.
 І кожен починаю ранок,
 Я з думами про сенс буття.

Оглядаючись на прожиті роки, жінка вдається до філософських роздумів. Доля не жаліла для неї випробувань, тож інколи поезія наповнена печаллю:

Вогонь, вода та мідні труби –
Усе було. А із добра...
Лишилася стара халупа
Й душа, спустошена дотла.

Інколи, переборюючи біль та печаль, вона вдається до жартівливих висловлювань. Та тільки чомусь сміятися над ними не хочеться... Бо за ними – знову ж таки випробування, страждання, розлуки:

Життя
Чорне-біле, ніби зебра.
Стук по пиці, грюк по ребрах.
То трясе мене, мов грушу,
То знічев'я плюне в душу,
То, мов кишенька вуркоче,
То і бачити не хоче.
А смугасте, ніби зебра.
Чорне-біле. Терпнуть ребра...

Та, незважаючи на свою нележку долю, поетеса горда з того, що життя прожила чесно і незрадливо, що ніколи не йшла на компроміс із совістю:

Ішла я так, як слалася дорога, -
Ні батька я не зрадила, ні Бога,
Ніколи манівцями не блукала,
Із совістю угоди не складала.

Найбільшою своєю чеснотою Т.Підгорна вважає щирість і нездатність до брехні. Бо людина має бути відвертою навіть з ворогами. І в одному з віршів читаємо:

Придумать для інших? Для себе?
Ілюзії дуже п'янкі.
Останній свій подих? Не треба!

Не хочу життя із брехні!

Сумуючи за молодістю, за прожитими роками, Т.Підгорна цінує неповторність минулого і хоче зберегти їх в пам'яті, бо, мабуть, життя людини тим і цінне, що в ньому є і хороші хвилини, і хвилини печалі:

Минуле до мені простягує руки: - Не забувай,
Світло чи боляче прожиті роки ти пам'ятай.
Все, що намріялось та не збулося, не проклинай,
Пам'ять про те, що прожить довелося, не убивай.

А в іншій поезії знаходимо також співзвучні рядки:

Треба з вдячністю все приймати,
Що виходить життям з руки,
Бо до щастя легко звикати,
Значно легше, ніж навпаки.

Від пережитих бід і труднощів людина інколи опускає руки, втрачає віру в добро, в людей – та не така героїня нашої розповіді. Т.Підгорна залишається оптимістом, і знову, як і в юності, вчиться бачити навкруги себе щирих і добрих людей, чарівну, багату природу, здійснення мрій і бажань, бо, на її думку, головне в житті – не матеріальний добробут, а духовне багатство людини та краса навколишнього світу:

Давай не будем про сумне,
Поговорімо про хороше,
Про те, що небо голубе,
А то все гроші, гроші, гроші.

Як і кожна людина, Тетяна Пилипівна замислюється над сенсом життя і щастя, яке кожен розуміє по-своєму. Поетесі життєвий досвід підказує, що людина буде щаслива тоді, коли житиме в гармонії з собою і навколишнім світом. Бо щастя – не в багатстві, не в славі і владі, а в родинному затишку, мирному житті країни, розквіті рідної землі:

Для щастя мало чи багато:
Хліб на столі, де тепла хата,

Вечірня лагідна розмова
 І українська рідна мова;
 Калини кущ біля віконця,
 Щодня вставати до схід сонця;
 І пісня, що із серця лине,
 Й земля батьків, з дитинства мила.

Крім поетичних творів російською та українською мовами, Тетяна пише і прозові твори. Це і етюди та замальовки, найчастіше про тварин і ставлення людей до них («Пухнастик»), і знову ж таки, філософські роздуми про те, що важливо для людини, про те, як навчитися цінувати кожен хвилину свого життя: «Що є Час? Іноді порівнюють його з рікою. Але ж її можна зупинити, повернути. Врешті, вона може висохнути. А ще кажуть, що Час, мов пісок, сиплеться крізь пальці. Але ж долоню можна стиснути, і пісок залишається у жменьці. А Час – ні. Невпинно він іде із сьогодення у минуле. І ми нічого не можемо з цим удіяти: ні зупинити, ні повернути. То хто ж ти, Час? Друг чи ворог? Мабуть, що друг, бо допомагаєш забути лихе, а якщо не забути, то загладити біль від утрат. І ти помічаєш, що проходить деякий період, і вже не так болісно ячать душевні рани. Але ж таки і ворог. Бо порівнюючи себе з тою, колишньою дівчинкою, все частіше ловиш себе на думці, що в дзеркалі відбивається зовсім чуже тобі відображення...»

Цікавить Т.П.Підгорну й історія рідного краю, тим більше, що живе поетеса в місцевості, де відбувалися буремні події. Тему зв'язку поколінь, патріотизму нашого народу поетеса розкриває у властивій їй ліричній манері:

На Дикому Полі посієм пшеницю,
 Де коні татарські гуляли в імлі,
 А дід під вербою копає криницю,
 Аби тільки люди жили на землі.
 На Дикому Полі яри й переліски,
 Де мчала громами проклята війна.
 Сторожею стали сини – обеліски,

Україна , як мати у світі одна.
На Дикому Полі у розквіті мальви
І юна матуся дитя сповила.
Блакитного неба не вицвіли барви,
Й шепоче про вічність вітрам ковила.

До речі, цей вірш став піснею: композитор, наша землячка Н.І.Сапко поклала його на музику, і ми впевнені, що цей твір чекає довге життя і успіх.

Т.П.Підгорна знаходиться у творчому пошуку, і ми впевнені, що неодноразово ще побачимо її твори надрукованими, не одна поетична збірка ще побачить світ, не одне покоління читачів захоплюватиметься її віршами. Ми ж горді, що Тетяна Пилипівна – наша землячка, що її Батьківщиною є благословенна зачепилівська земля, що поетеса часто приїжджає в рідну Абазівку, що підтримує зв'язок з нами, шанувальниками її таланту, що її поезії здатні розбудити найкращі почуття в серцях людей.

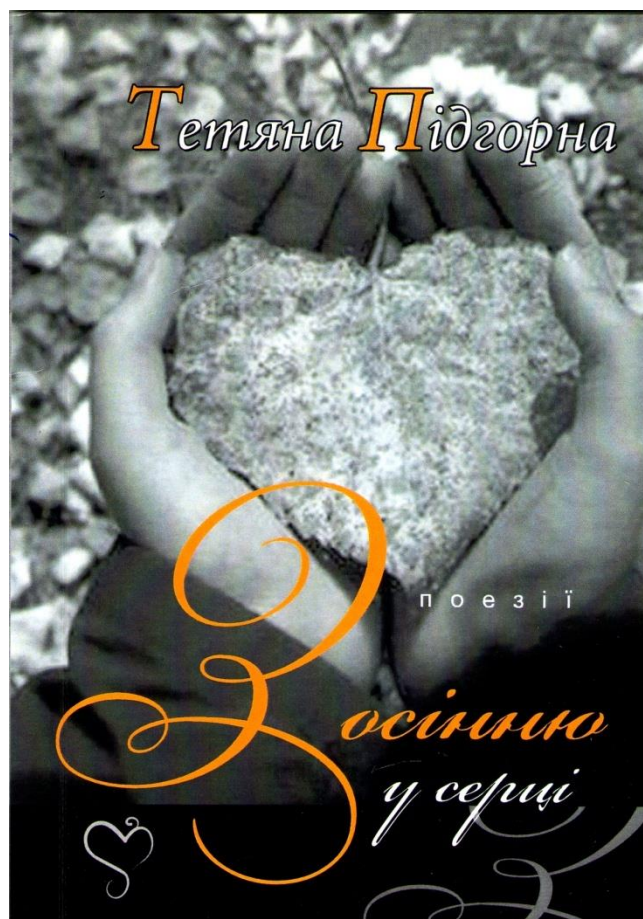
Список використаної літератури

1. Гурші В. Справка: Альманах бвип. – Х.; Fauna\ Dobruni, 2012. – 196 с.
2. Іванов І., Махонін В. Ліра: Альманах №14. – Х.; Райдуга, 2012. – 72 с.
3. Листи Т. Підгорної до членів гуртка «Літературне краєзнавство».
4. Номери газети «Літературний Ізюм».
5. Номери газети «Обрії Ізюмщини».
6. Номери газети «СІАТ».
7. Підгорна Т. З осінню у серці: Поезії. – Х.; Майдан, 2010. – 72 с.
8. Тече поезії ріка: Вірші поетів Ізюмщини. – Ізюм, 2011. – 145 с.

ДОДАТКИ

Т. П. Підгорна

Збірка поезії Т.П. Підгорної (2010 р.)

У цих виданнях друкуються твори поетеси Т. П. Підгорної

Члени літературного об'єднання «Слово» м. Ізюм (Т. Підгорна третя справа)

Обмін думками з колегами по перу – джерело натхнення для поетеси

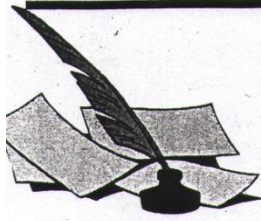
Презентація збірки Т. Підгорної «З осінню в серці»

Т. Підгорну вітає голова Дергачівської літературної студії Т. Очеретяна

Зустріч з колишніми однокласниками в рідному селі Абазівка

Літературний куточок І філософія буття

У видавництві "Майдан" вийшла друком поетична збірка нашої землячки, відомої на Ізюмщині поетеси Т.П. Підгорної. Тут сконцентрована справжня філософія буття. Як пише редактор збірки, член Національної спілки письменників України Віктор Бойко, прагненням щирого тепла небайдужої душі проінята поезія Тетяни Пилипівни. Тут і порятунок від самоти, і спогади п'янок літа. У кожному рядку можна почути, як тривожно бринить нитка між автором і читачем.

Народилась Тетяна 23.06.1951 року в с. Вільховий Ріг на Харківщині. Дитячі та юнацькі роки пройшли в селі Абазівка. Закінчила Дніпропетровський автотранспортний технікум. Друкуватися почалася з 1997 року. Переможець міського поетичного конкурсу у 2003 році. Нині мешкає в м. Ізюм. Презентація поетичної збірки відбудеться 18 березня у районному Будинку культури.

Давай не будем про сумне,
Поговоримо про хороше,
Про те, що небо голубе,
А то все гроші, гроші, гроші.

Жили, любили на землі,
І нас лишається все менше.
Та все ж в призахідній імлі
Буланний кінь копитом креше.

Давай не будем про сумне
Далеко ще невідворотне,
Ще світить сонце осяйне,
Поговорім... Та не сьогодні.

Придумувать легко на світі -
Любов і палкі почуття,
Придумане сонце не світить,
Придумане плаче дитя.

Придумати запахи, звуки,
І колір, і відчуття,
Придумати жальні розлуки,
З одного живучи життя.

Придумать для інших? Для себе?
Глюзії дуже п'янки.
Останній свій подих? Не треба!
Не хочу життя із брехні.

І на плакаті літери виводять,
«Свободу колорадському жуку!»

Олександр КОБЗАР

НАША СВЯТИНА

Майбуття всі дороги починаються з школи, вчителі прогнозують життєвий маршрут. Так було і так є, і не зникне ніколи аксіома ходи крізь життєвий редут. Кожен мій би гзгальт вперше обрані кроки як незвичаний старт до знаменних висот. Як зліпала душа, коли йшов на уроки і не знав, що то перший життя поворот.

П'ятдесят перелазонів вже доля зустріла, та живе рідна школа у стінах святых. Соколята її, ген у вирій злетіли, щоб знайти своє місце на схилах крутих. П'ятдесят - то лише незначне піволіття, це всього лише зрілості обраний час. Тож бажаємо, школо, тобі доволіття, Альма-матрію стала назавжди для нас.

ЖИВА ДУША

Пам'яті Олени Зямо Материнська душа у життєвій тривозі все кудись поспіша, аж тут смерть на порозі. Чотириох підняла, одиноко плекала, що змогла віддала, а от смерть не здодала. Одинока печаль все на плечі лягала. Йї усеї було жаль, а от смерть не благала.

І до божаєнню, понимаєш, що оно уже не возникнет никогда, что утеряно, забито, как знакомое с детства стихотворение, которое никак не можешь вспомнить... Я преклоняюсь перед этим чувством. Наверно, Творец создал его одновременно с людьми. И сколько существует человечество, столько же идёт по жизни это необыкновенное чувство. Не было бы любви с первого взгляда - люди лишились бы многих шедевров живописи, музыки, литературы, искусства, изобретений. Да и сама жизнь утратила бы новизну, свежесть, а может быть и смысл... Боготворю женщину и любовь с первого взгляда...

Тетяна ПОДГОРНА

ЧАС

Шо є Час? Іноді порівнюють його з рікою. Але ж її можна зупинити, повернути. Врешті, вона може висохнути. А ще кажуть, що час, мов пісок, сиплється крізь пальці. Але ж дополю можна стиснути, і пісок залишається у жменці. А Час - ні. Невинно він іде із сьогодення у минуле. І ми нічого не можемо з цим уляти: ні зупинити, ні повернути. То хто ж ти, Час? Друг чи ворог? Мабуть, що друг, бо допомагаєш забути лихе, а якщо не забути, то загладити біль від утрат. І ти помічаєш, що проходить деякий період, і вже не так болісно ячати душевні рани. Але ж таки і ворог. Бо порівнюючи себе з тою, колишньою людинкою, все частіше ловиш себе на думці, що в дзеркалі відбивається зовсім чуже тобі відображення. Ми звикли до Часу, живимо в ньому. Годинник рахує хвилини, години. Іх не повернути. І кожен відчуває Час по-різному. Для одних він тягнеться довгою, нудною хвилею. А для інших - пролітає ніби мить. Ми боюмося війни, голоду, епідемії. Але з цим можна боротись, це

лісточки трав. І куди дух так незвичайно і радо кличе! Хіба ж од них кудись піду?

Володимир ДЖУЛИК

Мені любов запоршила очі
Клює у груди, мов голотаній мух.
Та я позбавитись ніяк не хочу
Таких солодких диких мух.
Вони для мене наче нагорода,
Усе знесу, усе перетерплю,
На них зростає радісна нагода
Казати - Я тебе люблю.

ІЗЮМСЬКИЙ ВАЛЬС

Де трави шовкові, ліси і діброви,
Де хвилі ласкаві Діни.
Ізюм мій чудовий,
Ізюм мій казковий
Наповнює щастям серця.
Крем'янка віками завітрянні схили,
Ви знали і сльози, і кров.
Ізюме коханий, Ізюме мій милий,
Моя ти одвічна любов.

ПЕРВАЯ СТУПЕНЬ

Истоком мудрости моей
Я школу назову.
И в этот славный юбилей
Увижу наяву
Знакомый низенький порог
И светлый школьный класс,
Который Мир открыл помог
И в гости жлет сейчас.

В котором зхом детских лет
И грусть, и смех, и труд,
Года открытий и побед
Вновь в сердце оживут.
Класс, как маяк в судьбе моей,
Как яркая звезда.
И после многих лет и дней
И вновь приду сюда.

Скажу: «Ну, здравствуй, это я!»
Ручкой коснусь стены.
Я - капля малая твоя, -
Мы - из твоей страны.
Здесь, словно крылья - паруса,
По жизни вальсавали,
Здесь сказки тайны, члеса

№35 (181) від 01.09.2011

ЛІТЕРАТУРА

АХ, ЛЕТО КРАСНОЕ

Лето дождливое и жаркое - не помеха для творчества поэтов литературного объединения «Саго». Красота природы, наши чувства отражаются в строчках новых стихотворений.

ОЛЬГА САДКОВА

ХМАРИ
У блакитнім просторі безмежнім,
де и забріє немає берегів,
плавують хмарини незалежні
від добродіа, а також ворогів.

Власний шлях, мета своя і відачі,
і бажання перетинить повсячас.
Крила позитива як Пеліс менше

Вспоминается часто мне море
Голос чаек и шумный прибой;
Та тропя на прибрежном просторе,
Где любиди бродить мы с тобой.

Отражалась от водн малахита
Ты, твои голубые глаза;
Там, в тени под ветвистой ракитой,
«Мир наш - рай» - мне хотелось сказать.

Как безжалостно время над нами,
Всё ушло в безмятежную даль.
И твой образ, как будто в тумане,
Иногда навевает печаль.

ТЕТЯНА ПОДГОРНА

Доць, Кімната, як ворог. Знов
спогад злий розпривождив дити.

Держись за трость, как старый карагач,
Но нашей встречи день, поверь, прекрасен;
Не плачь, любимая, прошу тебя, не плачь.

Пускай распутицей ушла от нас судьбушка,
И наше счастье ветром унесло;
Как в старой песне, ты жила рябиночкой,
Со мною рядом просо не росло.

Ты скрывь печаль с души своей израненной,
Своей взгляд не омрачай горячечю слезой.
Рыбка стала нам с тобой экзаменом,
Глава пусть светят прежней бирюзой.

ЮРИЙ ТАТАРИНОВ

ВНУКУ ДЕНИСУ
Не бодь одиночество скрасити,
Не плачем зайдеться душа.
Какое блаженное счастье -
Делать на твою мажину

В періодичних виданнях часто друкуються твори Т. Підгорної

